

РЕШЕНИЕ

№ 19520

гр. София, 20.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Теодора Василева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2799** по описа за **2026** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Б. А. А. против съдебно решение № 3664/13.10.2025 г. по н.а.х.д. № 9177/2025 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 131 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 559419/2024 г. от 30.07.2024 г. на заместник-кмет на Столична община, с което на касатора, на основание чл. 101, т. 1 от Закона за автомобилните превози /ЗАВП/, е наложено наказание глоба в размер на 50 лв. за нарушение по чл. 18, ал. 1, т. 1 и т. 2 във връзка с чл. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /НРУПОГТТСО/.

В касационната жалба се навеждат оплаквания за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че съдът неправилно е кредитирал показанията на свидетеля Ш. като последователни, тъй като от датата на извършване на твърдяното нарушение е минала повече от година, поради което, с оглед работата на контролора и срещата му със стотици пътници, е невъзможно спомените му да бъдат толкова детайлни относно време, място и ситуация. Твърди се също, че АУАН не е предявяван на касатора и същата не е запозната с него. Оспорва се размерът на наложеното наказание и изводът за липса на маловажност на деянието. Моли за отмяна на решението и отмяна на НП. Претендира разности за две инстанции.

Ответникът – заместник-кметът на СО не взема становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на

касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, районният съд е анализирал приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства, представени с административнонаказателната преписка, и е събрал като доказателства показанията на свидетеля Ш. – актосъставител. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени от компетентни органи, същите отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН що се отнася до форма и реквизити, като в тях се съдържа достатъчно пълно и ясно описание на извършеното нарушение и нарушените законови разпоредби, което да гарантира правото на защита на жалбоподателката. По приложението на материалния закон СРС е приел, че вмененото на жалбоподателката нарушение по чл. 18, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НРУПОГТТСО е осъществено от обективна и субективна страна и е доказано, като наказанието правилно е определено в максималния предвиден в чл. 101, т. 1 ЗАвтП размер от 50 лв., като не са налице предпоставките за квалифициране на нарушението като маловажно по смисъла на § 1, т. 4 ДР на ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна, но по съображения, различни от посочените в нея.

При съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, довели до нарушаване правото на защита на наказаното лице. Съгласно чл. 42, т. 5 ЗАНН, в АУАН следва да се посочат разпоредбите на закона, които са били нарушени. В конкретният случай за съставяне на АУАН е послужила предварително изготвена бланка от кочан, като предварително нанесените в нея разпоредби, за които впоследствие се установява, че са нарушени, се обозначават като такива чрез подчертаване. От актосъставителя е извършено подчертаване на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 във връзка с чл. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО. Нормата на чл. 18, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наредбата обаче, урежда различни хипотези, свързани с отделни задължения на пътуващите в градския транспорт, а именно: т. 1 – да притежават редовен превозен документ при превоза и при слизането си в района на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото и т. 2 – да предоставят превозния си документ на контролните органи за проверка, а пътуващите с персонализирани електронни карти да показват документ за самоличност при поискване. Липсата на конкретизация не позволява да се разбере кое от тези деяния се санкционира. Неяснотата се задълбочава от словесното описание на нарушението и в АУАН, и в НП, тъй като в тях е посочено, че А. пътува без превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците.

Дори да се приеме, че е нарушена всяка от описаните в чл. 18, ал. 1, т. 1 и т. 2 НРУПОГТТСО норми, то това не е отразено в словесното описание на акта и в НП. От друга страна, това биха били отделни нарушения, за което, с оглед забраната на чл. 18 ЗАНН, е недопустимо да се налага една обща санкция. Ако се приеме, че нарушението е единствено по т. 1, следва, че цифровото изражение на нарушените разпоредби не съответства на словесното описание на нарушението,

което винаги представлява съществено нарушение на процесуалните правила поради неяснота на обвинението в извършване на конкретно административно нарушение и невъзможността на извършителя да подsigури защитата си.

На следващо място, посочената норма на чл. 46, ал. 1 НРУПОГТТСО гласи, че при констатиран от длъжностно лице – контролор по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, като отново са предвидени две хипотези: т. 1. – в превозното средство билетът се валидира от длъжностното лице – контролор и дава право на пътника да продължи пътуването си със същото превозно средство и т. 2 – при слизване на нередовния пътник, последният заплаща стойността на билета на спирката. Така цитираната разпоредба не санкционира отказ на нарушителя да бъде закупена от него карта за еднократно пътуване, продавана от контролора по редовността на пътниците, а регламентира реда за прилагането на тази мярка.

Изложеното обосновава извод, че в НП не е налице ясно и точно описание на правната квалификация на нарушението, за което е наказано лицето, като с това е нарушен чл. 57, т. 5 и т. 6 ЗАНН. Така допуснатото нарушение е довело до ограничаване на ефективното упражняване на правото на защита на санкционираното лице. За касатора е останало неясно какво конкретно нарушение е извършил и е препятствана възможността му адекватно да организира и проведе в пълен обем правото си на защита. Като е приел противното, въззивният съд е постановил неправилно решение, което следва да се отмени и вместо него да се постанови друго, с което да се отмени НП.

Относно разноските: На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 1 АПК и като взе предвид направеното от процесуалния представител на касатора искане за присъждане на разноски, на същия се дължат разноски за адвокатско възнаграждение за всяка инстанция. На същия се дължат разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на общо 409,03 евро за двете инстанции /204,52 евро, равняващи се на 400 лв. пред СРС и 204,52 евро, равняващи се на 400 лв. пред АССГ/.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, IV касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение № 3664/13.10.2025 г. по н.а.х.д. № 9177/2025 г. по описа на СРС, НО, 131 състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 559419/2024 г. от 30.07.2024 г. издадено от заместник-кмет на Столична община, с което на Б. А. А., на основание чл. 101, т. 1 от ЗАвтП, е наложено наказание глоба в размер на 50 лв. за нарушение по чл. 18, ал. 1, т. 1 и т. 2 вр с чл. 46 ал.1 и чл. 47 от НРУПОГТТСО.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Б. А. А. сумата от 409,03 евро /равностойност на 800 лв./, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: